

[Ole Vig Jensen]

med, så må man spørge: hvad er det da, hr. Poul Schlüter samarbejder med de tre andre firkløverpartier om? Det er vel den sag, der endnu ikke er belyst, og som vi er mange der gerne ser komme frem undervejs i denne debat.

Må jeg til sidst sige, at jeg tror, vi har mange gode muligheder for at klare de vanskeligheder, der står for døren, men det vil kræve mod og handlekraft, også mere end det, de to regeringspartier har været i stand til at udvise i det forløbne år. Det håber vi at det nye folketing er i stand til at vise.

Jens Møller (KrF):

At situationen for Danmarks økonomi er alvorlig, tror jeg efterhånden mange er klar over, i hvert fald de mennesker, der arbejder med økonomien og virkelig er inde i tingene. Derimod er det mere et spørgsmål, om den danske befolkning som helhed også er klar over, hvor alvorlig situationen faktisk er blevet på det sidste. Det er jo sådan, at der har været advaret gang på gang imod denne undergravning af vores økonomi, den store arbejdsløshed osv., men det er måske blevet ligesom med råbet »ulven kommer«, at hvis man gentager det tilstrækkelig mange gange uden grund, så tror folk til sidst ikke på det mere, og sådan er det måske også blevet her.

Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi gør det klart for alle, at det virkelig er alvor nu. En af de ting, der måske understreger det tydeligst, er, at vi i aften i TV så en socialdemokratisk finansminister, der i 4-5 år har været en af de mest ansvarlige for Danmarks økonomi, stå frem i TV og erkende, at situationen er meget, meget alvorlig. Det siger noget, at det netop er en socialdemokratisk minister, en minister, der har haft ansvar og stærkt medansvar for det, der er sket, der erkender dette. Alle må nu erkende det, det er virkelig alvorligt, og det kan ikke hjælpe, man henviser til, at der samme aften i samme TV-Avis kom en mand frem, der fortalte, at vi sagtens kan låne nogle flere penge i udlandet. Disse udenlandske banker, der gerne vil låne os penge, kan vi efter min opfattelse sammenligne med nogle købmænd, der gerne vil sælge Albyltabletter til en kræftpatient. Det dulmer måske en tid, men det medfører måske også, at man udsætter det nødvendige indgreb, så det bliver vanskeligere og vanske-

ligere at gennemføre og situationen måske til sidst bliver fatal.

Det er på høje tid, alle nu indser, at situationen økonomisk set i Danmark nærmer sig katastrofen. Kan vi så redde den situation? Ja, det kan vi, men det bliver svært. Det havde været betydelig lettere, hvis man havde taget fat for alvor for 3 år siden, da kristeligt folkeparti fremlagde sin Q-plan med netop alle de indgreb og ting, som nu efterhånden de fleste erkender er nødvendige. Dengang sagde man: det er alt for hårdt, og det er alt for radikalt; det er alt for meget I går ind på de forskellige ting, det er slet ikke nødvendigt. Jo, det var nødvendigt, det har udviklingen vist. Men lad os nu ikke se tilbage, det hjælper ikke noget. Vi må tage fat nu og her hurtigst muligt.

Men når vi skal tage fat, må vi måske nok gå et skridt dybere ned i problemerne og erkende, at ondets egentlige rod slet ikke er økonomien. Den dårlige økonomi er et resultat af noget andet, den er et resultat af den egentlige krise i Danmark, og den egentlige krise er en krise af kulturel, etisk art. Det er en demokratiets krise, vi står lige midt i. For demokrati forudsætter nemlig for at kunne fungere en vis tillid mellem mennesker, en vis vilje til samarbejde mellem mennesker, organisationer og politiske partier, et vist samfundssind fra den enkelte, så man i hvert fald i nogle situationer sætter det fælles over egne, snævre, egoistiske interesser.

Men vi må nok desværre erkende, at det, der præger Danmark i dag, er noget helt andet. Det er mistillid og mistænkeliggørelse. Det er gruppeegoisme og splid om, hvem der skal have en større del af kagen. Det er egoisme, misundelse og stress. Det gælder naturligvis ikke alle. F. eks. hos ungdommen finder vi mange idealister stadig, som før, men desværre er der måske en tendens til, at mange af de unge i dag kører fast i en gold nej-politik, hvor man bare siger nej til det ene og det andet og det tredje i stedet for at gå ind og tage et positivt medansvar for en bedre udvikling.

Mange mennesker føler det i dag, det kan man høre ved at tale med dem rundt omkring, næsten som deres vigtigste opgave at presse mest muligt ud af det offentlige, hvad enten det sker direkte ved at presse sociallovene til det yderste eller ud over kanten, eller det sker indirekte ved, at man prøver på at